

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות,
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יג שבט תשס"ט שבת - ירושלים 4:36 תל-אביב 4:50 חיפה 4:40 מוצ"ש - ירושלים 5:51 תל-אביב 5:52 חיפה 5:50

פרשת בשלח

אמונת חכמים

להאמין בכוחם של חכמי התורה. להשמע להוראתם ולעשות כעצתם!

נלמד מהפסוק: "ויעשו כן" (פרק יד-ה)

וכתב רש"י: להגיד שבחן, ששמעו לקול משה ולא אמרו היאך נתקרב אל רודפינו, אנו צריכים לברוח, אלא אמרו: אין לנו אלא דברי בן עמרם! (מכילתא).

על האדם להאמין בכוחם של חכמי התורה לא רק מפני סגולתם העצמית אלא בעיקר משום ש"שכינה מדברת מתוך גרונם". על כן יש לסמוך לגמרי על הוראת החכם אף אם מצד הגיונו ושכלו סובר אחרת. וכדרשת חז"ל על הפסוק "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" - אפילו נראין בעיניך על שמאל שהוא ימין וכו'.

על נקודה זו עמד פעם הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, באחת ממשאותיו, והביא את דברי הגמרא (פסחים פז): שירבעם בן יואש זכה להמנות עם מלכי יהודה בגלל שלא קיבל לשון הרע על עמוס הנביא, ולא אבה לשמוע אל המביאים דיבתו רעה וכו' ואף כשסיפרו לפניו דברים חמורים כאילו התנבא עמוס עליו שימות בחרב מפני רשעותו, אמר ירבעם: "חס ושלום אמר אותו צדיק כך, ואם אמר - מה אעשה לו, שכינה אמרה לו".

כך צריכה להיות הגישה לגדולי ישראל - אמר הרב מפוניבז' - מצד כל אדם מישראל ואף מצד אלו הרחוקים מתורה ומצוות. לא לקבל דברי דיבה שנאמרים בשם גדולי ישראל אלא לומר כירבעם בן יואש בשעתו: "חס ושלום אמר אותו צדיק כך!" כי על כן, שכינה מדברת מתוך גרונם של גדולי ישראל בכל הדורות, כמו שדיברה מגרונו של הנביא בשעתו.

ההצלחה תלויה באמונה

מכל החוגים והעדות פנו אל כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל עם צרורתיהם, כל מיני חולי וכל מיני מדוה, דאגות ועגמת נפש מכל הסוגים. האמינו בכוחו של צדיק לפעול ישועות.

באחד המקרים צלצל הטלפון במוצאי ש"ק כשהרבי ישב עדיין ב"סעודה שלישית" ועמד באמצע "מזמור לדוד". היה מדובר במקרה של פיקוח נפש - באשה חולנית שמפני הסכנה ציוו הרופאים לנתחה בדחיפות. הרהיב המשב"ק להפסיקו מדביקותו. הוא הקשיב לשאלה והורה להעביר מיד את האשה לבית חולים אחר.

האנשים עשו כדבריו. התעלמו לחלוטין מדברי הרופאים שטיפלו בה, אשר הזהירו כי במדה ויטלטלו אותה להוציאה מבית החולים, יתחייבו בנפשה. כי פקודת הרבי שמרה רוחם. לבסוף, אכן, הבריאה אשה זו כליל, בלא ניתוח.

ומעשה באדם שאושפז בבית חולים כשחיייו בסכנה. והובא ענינו לפני הרבי, שציוו להוציאו מיד מבית חולים זה ולהעבירו למוסד רפואי אחר, למרות שהרופאים הזהירו כי הטלטול עשוי לקרב ח"ו את קיצו. נכנסו ובאו בני משפחתו אל הקודש פנימה, בנסיון לשכנע את הרבי שיחזור בו מהוראתו, כפי שהחולה עצמו ביקש מהם.

הקשיב הרבי באורך רוח לדבריהם ואחר פנה אליהם ואמר בזה הלשון: "שימו לב. הלא זה ענין הקשור בפיקוח נפש. ההכרעה קשתה עלי מאד. אלא שאם האיש תולה עצמו לגמרי בדעתו, ואנכי שוקל את צדדי הדבר בלא שמץ של פניה אישית, אקוה שיעזרו לי מן השמים לכוון אל העצה הישרה והנכונה. ברם, כאשר הלה מתווכח עמדי עפ"י שכל אנושי ומבקש להורות לי מה צריך אני לומר, ומי יודע, אולי באמת צדקו דבריו... ממילא אין בחילי להשיב כלל... על כן אמרו לו, שאיני מסוגל להכריע כיצד עליו לעשות..."

לפיד האש

העלון מוקדש לכבוד ולזכות

ר' מאיר בן ר' שלום ומרת רחל, רעייתו והילדים חדוה, יאיר, כע"ן, הלל, שרה ונעמי נ"י

חשי"ת יברכם בכל פילי דפיטב ברוחניות ובגשפיות

אמן נצח סלה ועד

לבטוח בה' שיספק לו כל צרכו. ישמח בחלקו ולא ידאג דאגת המחר !

נלמד מהפסוק: "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו למען אנסנו" (פרק טז"ד)

ופירש רש"י (מהמכילתא): דבר יום ביומו - צורך אכילת יום, ילקטו ביומו, ולא ילקטו היום לצורך מחר. עוד אמרו חז"ל (במכילתא): דבר יום ביומו - מי שברא היום ברא פרנסתו, מכאן היה רבי אלעזר המודעי אומר: כל מי שיש לו מה יאכל היום, ואומר מה אוכל למחר, הרי זה מחוסר אמנה.

נאמר בפסוק "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו" ולכאורה, יש כאן כפל לשון? ואומרים לבאר בשם הבעל שם טוב זי"ע שאמנם כל אדם בוטח בה' שיזמין לו פרנסתו, אלא שחושב הוא גם על הדרך לכך. למשל: החייט מצפה לאדם שיזמין חליפה, והסנדלר מצפה לאדם שיקנה מנעלים. אבל הנביא משבח את האדם שבטח בה', וסומך עליו גם לענין הסיבה והאמצעי לפרנסה...

גם כאשר הסיבה להבאת הפרנסה נראית כטבעית, אבל המתבונן בפנימיותה רואה במוחש את הנס. כך דרש הצדיק רבי מנחם נחום מטשרנוביל זצ"ל: הנה אהרן נצטווה לשים צינצנת מן בקודש הקדשים למשמרת לדורות. וכתב רש"י (שמות טז"ב) שכאשר הוכיחם הנביא ירמיהו מדוע אינם עוסקים בתורה, שאלוהו: וכי נניח מלאכתנו ונעסוק בתורה, מהיכן נתפרנס? הוציא להם ירמיהו את צנצנת המן ואמר: ראו, בזה נתפרנסו אבותיכם. ויש להבין: וכי היה יורד להם מן מהשמים?

אלא אמר הרבי מטשרנוביל: אכן, בכל יום יורד מן לכל יהודי, אלא שהוא מכוסה בצינצנת, היינו בסיבה טבעית המסתירה את הנס ואין לו אלא להתבונן ולגלות אותו. (עפ"י ב"אהלי צדיקים")

כ"ק האדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל השמיע שלושה הסברים בכפל הלשון של הפסוק "ברוך הגבר אשר יבטח... ואלו הם: (א) אם יבטח בה' אפילו כשהוא במדריגה הפחותה הנקראת "גבר" סופו שיהיה ה' מבטחו" במדריגה גבוהה, שיזכה למעלת "איש" (ב) "אשר יבטח בה'" - בעניני גשמיות. "והיה ה' מבטחו" - בעניני רוחניות. (ג) "אשר יבטח בה'" לשון עתיד, שרצונו ותשוקתו להשיג מדת הבטחון אם כי עדיין לא זכה לכך, אזי "והיה ה' מבטחו" - סופו שיזכה ויבטח באמת.

"אל תצר צרת מחר"...

המעשה שלפנינו אירע בתקופת מלחמת העולם השנייה. הימים היו ימי מחסור ורעב, החנויות התרוקנו לגמרי, ואנשים כמעט לא השיגו כלל את מצרכי המזון החיוניים ביותר.

והנה הגיע יום ערב שבת קודש, הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל פונה לזוגתו הצדקת בשאלה: "אלו מאכלים תכניי היום לכבוד שבת"? והיא עונה: "ביתנו ריקם, אין לי מה לבשל. אין את המצרכים הדרושים להכנת החמין של שבת..." אמר לה: "הן נשאר ברשותך מעט אורז, הכיני איפוא ממנו את תבשיל החמין לכבוד שבת".

שאלה זוגתו: "האורז מיועד לילדים הקטנים, אם אבשל אותו עכשיו לשבת, מה יאכלו הפעוטות בימים הבאים?"

נענה רבי יהודה והשיב לה: "את תבשילי כעת את האורז לצורך שבת, ומן השמים ירחמו..." חזרה ושאלה: "וכי סומכין על הנס, האם למחרת ימטירו לנו אורז בסל מן השמים?! (ובלשון בבליית אמרה: "ידולוך בזנביל"?). "אכן" - ענה לעומתה - "ידולון בזנביל".

שמעה הצדקת לקולו. הוציאה מן המזווה במטבח את חופני האורז האחרונים שברשותה, והכינה מהם את תבשיל החמין המסורתי לכבוד שבת.

ויהי ממחרת השבת, ביום ראשון, נכנס פתאום לפליאתה, אורח שהגיע זה עתה מבגדד ובידו סל-נצרים הקרוי "זנביל" מלא מכל טוב, תמרים ואורז ושאר מאכלים בשפע, אשר שלח עבורם אביה המתגורר בארץ בבל.

ברגע זה הזכיר לה רבי יהודה: "הנך רואה? את בישלת את האורז שלנו לכבוד שבת, ומן השמים דולנא בזנביל..." וזאת ליהודה

מדת הרחמים

להיות חומל ומרחם על הזולת הזקוק לכך !

נלמד מהפסוק: "זה א-לי ואנוהו" (פרק ט"ב)

ודרשו חז"ל: אבא שאול אומר "ואנוהו" - הוי דומה לו, מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום. **ופירש רש"י**: "ולשון ואנוהו, אני והוא, אעשה עצמי כמותו לדבק בדרכיו", (שבת קלג:).

כתב הרמב"ם (פ"ט מעבדים הלכה ח'): "ואין האכזריות והעזות מצויה אלא בגויים הערלים, אבל זרעו של אברהם אבינו, והם ישראל שהשפיע להם הקב"ה טובת התורה, וציום בחוקים ומשפטים צדיקים רחמנים הם על הכל".

והיה הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל משנן ומבאר כפעם בפעם לתלמידיו, שכל קנין המדות אין לו ערך בר קיימא אלא בישראל קדושים, המסגלים לעצמם כל מדה נכונה מתוך כוונה להדבק במדותיו של הקב"ה, ומפני שהם טובים בעצם ולא במקרה מצד תכונת נפשם. לא כן הגויים הערלים, שטבעם רע ומושחת משרשו, ואפילו אם סיגלו למראית עין, נימוסים ודרך-ארץ ושאר הרגלים נאים, אין זה כי אם לפנים בעלמא ולא מפנימיות נפשם.

ראיה לכך - הוסיף הגר"י צדקה - ממה שראינו בדור האחרון את העם הגרמני, שהיה העם הנאור ביותר בין עמי אירופה, סמל התרבות והאינטלגנציה, ואין מספר לגיוני הנימוס וההתנהגות ה"יפה" בחברה אנשית שהיו מקובלים אצל העם הזה. אך הנה בשואה האיומה נתגלו כל טובי העם ה"אצילי" הזה בפרצופם האמיתית כחיות טרף מהלכות על שתים, ולא יאומן כי יסופר כל הזוועות והרציחות והמעשים הברבריים שהיו מסוגלים לחולל במו ידיהם.

"כרחם אב על בנים"

סיפר הגאון רבי ישע זליג דיסקין זצ"ל: זכורני במקרה מעציב, כאשר אחד הילדים היתומים במוסד "בתי אבות" של פוניבז', ושרו שמעון טורנר, נתקף פעם בכאבי גרון עזים, ומה יעשה מי שהוא לו "אב ואם" בחדא מחתא, האם וסתפק ברופא רגיל ויפטר בכך ויחזור לעיסוקיו?

ואולם הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל אכן לא הסתפק ברופא רגיל. הוא הזמין אל מיטת הילד באישון לילה את הרופא המומחה ביותר מכל תל-אביב דאז, ד"ר אפשטיין, ובעצמו לא עצם עין כל אותו לילה..."

הרב מפוניבז'

מעלה לאדם אשר עם כל גדולתו נוהג בענוה ומבטל עצמו בפני זולתו!

נלמד מהפסוק: "ונחנו מה כי תלינו עלינו" (פרק טז"ז)

ואמרו חז"ל: אמר להם הקב"ה לישראל חשקני בכם שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה אתם ממעטין עצמכם לפני. נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני 'ואנכי עפר ואפר'. למשה ואהרן, אמרו 'ונחנו מה'. לדוד, אמר 'ואנכי תולעת ולא איש'. עוד אמרו: גדול שנאמר במשה ואהרן יותר ממה שנאמר באברהם, דאילו באברהם כתיב 'ואנכי עפר ואפר' [שיש בהם ממשות כלשהי] ואילו במשה ואהרן כתיב 'ונחנו מה'. ואמר רבא... אין העולם מתקיים אלא בשביל משה ואהרן. כתיב הכא 'ונחנו מה' וכתוב התם 'תולה ארץ על בלימה' (חולין פט.).

במילים אלו שאמר משה רבינו על עצמו על אהרן 'ונחנו מה', מתבטאת מדת הענוה ברום מעלתה, שמהותה התבטלות מוחלטת לרצון השי"ת ללא שיעור! וכשישנה התבטלות כזו, שוב לא קיים כל חשבון ואינטרס אישי מלבד קיום מצות ה'.

דוגמא מפורשת לכך מצינו אצל משה רבינו בפרשת "בהעלותך" כאשר אלדד ומידד התנבאו במחנה אמר יהושע למשה "אדוני משה כלאם" והשיב לו משה: "המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ה' נביאים..." (פרק י"ח, כט). והיינו, שאמנם יהושע הרגיש בחשיבותו היחודית של משה ולכן מחה. ואולם משה לא ראה כאן מעמד אישי כלל, אלא רק את רצונו יתברך ומול רצון זה לא שייך כל חשבון אישי. ה"אני" אינו קיים כלל.

ונראה, שאכן גם על אהרן מצינו עדות מפורשת בפסוק על התבטלותו המוחלטת לרצון השי"ת ללא כל חשבון אישי. זאת עפ"י ביאורו המקורי של הגאון **רבי יוסף שלום אלישיב** שליט"א וכך אמר:

כשנשלח משה להוציא את ישראל ממצרים חשש שמא יקפיד אהרן שלא יקבל שליחות זו. גילה לו הקב"ה שאדרבה "וראך ושמח בלבבו" ודרשו חז"ל במדרש: "אילו היה יודע אהרן שהקב"ה מכתוב עליו "הנה הוא יוצא לקראתך" וגו' בתופים ובמחולות היה יוצא לקראתו".

ודברי חז"ל צריכים ביאור, שמדבריהם משמע כאילו ח"ו אהרן קדוש ה', אילו היה יודע שיפרסמו הכתוב היה עושה למשה טוב יותר ממה שעשה, היתכן לומר כך? ומה עוד שחז"ל אומרים שיש ללמוד מאהרן כיצד יש לקיים מצוה בלב שמחה!

אלא כך מבאר הגרי"ש את דברי חז"ל: אילו ידע אהרן שהכתוב מכתוב עליו "הנה הוא יוצא" וגו' כלומר: אילו היה לו איזו הוה אמינא שיש לאחיו קפידיא עליו, הלא בתופים ובמחולות היה יוצא לקראתו, והיינו שהיה מראה כלפי חוץ את שמחתו כדי להוציא זאת מלבבו של משה אחיו. אך באמת אהרן כלל לא העלה בדעתו שאחיו יחשוב על כך [שהרי שניהם במדרגת "ונחנו מה" ללא כל חשבון אישי] וכל מה שעשה לשם שמים עשה, לכן לא ראה צורך "לשמוח" באופן שיראה מבחוץ אלא רק "בלבו".

אנחתו של החפץ חיים...

בהתכנסות הכנסיה הגדולה הראשונה בווינה (אלול תרפ"ג), התנדב הרב **מלובלין** הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל להיות ה"מתורגמן" של דברי החפץ חיים הישיש והחלש, שכן היה קשה לכל הקהל האדיר, שמילא את האולם עד אפס מקום, לשמוע את דבריו.

וסיפר מהר"מ שפירא: "כאשר התכופתי לקלוט מפי קודשו של החפץ חיים את ברכתו, נזדעזעתי ממש מאותה אנחה כבידה אשר פרצה ממעמקי לבו, ואשר לא כולם שמו לב לכך.

"מי אנכי" - כך טען החפץ חיים כלפי עצמו. "אומרים לי שאני אברך את כולם ואני צריך להיות הפותח מכיון שזהו לכבודה של תורה... אוי ואבוי! הלא כה מעט תורה רכשת!"

וכתב רבי אברהם הלל גולדברג זצ"ל (תלמיד הישיבה דראדין): מיום שעמד החפץ חיים על דעתו, שאף להשאר "נסתר" מעין כל, יהודי אלמוני ופשוט, העובד את בוראו בתום לב ובהצנע לכת, ולו היתה מתגשמת שאיפתו היה בודאי נפטר מן העולם כ"סתם יהודי".

ואם כי הוא היה מייסד את ישיבתו הגדולה והמפורסמת ישיבת "חפץ חיים" בראדין, הוא אשר הקימה מהמסד ועד הטפחות והוא אשר ניהל אותה ודאג לקיומה, לא שימש אף פעם "ראש הישיבה" במובן המקובל, והתחמק באופן מופתי מלומר דבר הלכה, או לפלול, לא בביתו ולא בישיבה.

מאיר עיני ישראל

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

- ידעת הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, מדוע עצתם של חכמי התורה נכונה ומוצלחת יותר משל כל אדם אחר?
- מי נקרא "בעל בטחון" לדעת רבינו בחיי זצ"ל ולדעת הגר"א זצ"ל?
- מהיכן ניתן ללמוד שבזמן חז"ל הנהיג כל אדם את חיי היום יום רק לפי המעות שיש בידו עכשיו ולא נטל הלוואות?
- מאיזה פסוק למד הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א שישנה לברכת ה' רק כאשר הקטנים שומעים להוראת הגדולים ועושים כעצתם?
- באיזה סגולה הצליח האדמו"ר מפינסק-קרלין לרפאות כליל אדם חולה מסוכן שהרופאים פסקו שמוכרחים לכתות את רגלו?
- לדעת רבי זונדל מסלנט זצ"ל, מה על האדם לעשות כדי שתהא פרנסתו מובטחת לו ברווח?
- איזו עצה נתן האלשיך הק' זצ"ל, שאם מקיימים אותה אפשר להשיג פרנסה ללא כל השתדלות?
- מדוע היה האדמו"ר רבי שלומק'ה מזוועהל זצ"ל יושב על המדרכה בהמתניו לאוטובוס שיסיעו לכותל המערבי?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר המבוקש **איש לדעהו** (פרשת בשלח: עמודים קפג - רלא) ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

תעלומת הזהב

ט"ו בשבט הגיע!

במוצאי שבת קיבל הבית כולו מראה של מחסן בגדים וצעצועים. המדפים רוקנו מתכולתם והחיפושים הנמרצים לא פסחו אף על כוסי הבגדים... אך הכל לשווא!

בימים הבאים יהפוך המקרה ל"תעלומת הגניבה הגדולה". תעלומה משום שפמוטות הכסף המשיכו לעמוד על מקומם בשלום, מדוע לא חמד הגנב גם בהם? האם ניתן להניח שהוא סחר רק בזהב גנוב ולא בכסף?

"לגנב" היה כינוי: "המטפל של סבא".

מאחר שהסבא שהה בביתם, נפל החשד על המטפל שלו שכל הנראה לא עמד בפיתוי ושלח ידו בגנבה. ייתכן שאת הפמוטות לא רצה לגנוב שכן גנבה כזו בולטת לעין, הרבה יותר מאשר כמה תכשיטים קטנים (אך יקרים!).

אבא, כדרכו, טען נמרצות שיש לדון אותו לכף זכות ואסור לחשוך בו. 'כל אדם הוא בחזקת כשרות' נימק 'לפרט אדם שמתמסר כבר כמה שנים לסבא'. גם הזמן שחלף לא תרם הסבר מניח את הדעת בקשר להעלמות התכשיטים, ובלית ברירה התייאשו מהם.

* * *

הסיפוק הגדול ביותר של מי שמנקה לפסח, הוא למצוא גוש חמץ נסתר ולחוש בקיום מצוות סילוק החמץ מהבית. במהלך ניקיון הבית - בעזרת הבת הנשואה - גילתה אמא גוש גדול שגרם לה סיפוק עצום - אך לא היה זה של חמץ.

מה זה? ה"ט"ב"עית!!!

אינן לתאר את ההתרגשות הגדולה שהתפשטה לנוכח מציאת התכשיט האבוד של הבת הנשואה. בהמשך הדרך נמצא אף הצמיד!!!

אמא תלתה את המציאה, בזכות המצווה שנטלה על עצמה הבת הנשואה לבוא ולטרוח שעות ארוכות בניקיון בית ההורים לפסח. כולם זכרו כיצד כבר חיפשו את התכשיטים באותו מקום והם, כביכול נבלעו באדמה - והנה הם נמצאו!

כאשר נכנס אבא הביתה ושמע על התגלית המרעישה, ראה בכך חובה מחודשת לדון את כל האדם לכף זכות!
נשלח ע"י ר.ב. שכונת רמות ירושלים

מלבד 'חג האילנות' מכיל היום בקרבו בשורה נוספת. סיפורים בראש כל גג מבשרות: בעוד חודשיים פסח!

בתקופה בה מתרחש סיפורנו הייתה אמא נתונה בלחץ. הבת שלה נישאה במזל-טוב, מה שנחשב למאורע בהחלט משמח. אך יחד עם זאת היא נותרה עם כל עול הבית על כתפיה. למעשה תכננה להתחיל את ההכנות לפסח, כבר בחודש אב... דבר שכמובן לא התרחש בפועל!

ט"ו בשבט הגיע! וההכנות לפסח עדיין לא החלו. 'מה יהיה?' ניקרה השאלה במוחה ללא הפוגות. באחד הימים, ובהפתעה גמורה, נשמעו נקישות על פתח ביתנו שם ניצבה לא פחות ולא יותר האחות הנשואה ובפיה הכרזה: "מתחילים בעבודות הפסח!"

אמא תמחה: "והרי זה עתה חזרת מן העבודה, תשושה ללא טיפת כח?!" אך היא בשלה: "פסח!"

וכך במשך שעות על גבי שעות, הן חיטטו בארונות, ניקו וסידרו.

* * *

את המשך הסיפור לא נבין, אם לא נחזור אחורה:

בבית משפחת ב. רבתה השמחה לקראת שבת קודש. הייתה זו שבת די סמוכה לחגיגה הגדולה שעברה לאחרונה על הבית כאשר ביתם התארסה. באותה שבת קיבלה הכלה לידיה צמידים, עימם השתמשה מעתה בשבתות קודש.

כך התנהלו הדברים עד "הגנבה הגדולה". היה זה בערב שבת, כאשר פתחה הכלה את המגרה בו היו מונחים תכשיטיה ונותרה כהלומת רעם: הקופסה הייתה ריקה! נעלמו ממנה שעות הזהב; הצמידים; הטבעת והשרשרת...

ואולי לא הייתה זו גנבה? אולי נעלמו התכשיטים באופן אחר? אכן, בדיוק מסיבה זו גויסו כל בני המשפחה למסע חיפושים אחר האבדה הגדולה שאין לה תמורה - אך לשווא. גם אמירת 'אמר רבי בנימין' לא הועילה. מאחר שמדובר היה בערב שבת, נאלצו לסיים את החיפושים בשלב כלשהו מתוך מחשבה להמשיך בהם לאחר השבת.

זוכה השבוע (השבועי): ר. ב. שכונת רמות ירושלים

הזוכה זה, הוא הזוכה השביעי במבצע הפרסים לעידוד וטיפוח מדות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור אמיתי, מעניין ולא שייגרתני על מדות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם, בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון. יתר התנאים פורסמו בשבועות הקודמים.

שלושה סיפורים נוספים שיבחרו, יפורסמו במדור זה ויזכו את שולחיהם בסך 100 ש"ח.

בברכת הצלחה וכל טוב